

Sygn. akt III UK 31/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania T. R. i M. R.
od decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu śmiertelnego wypadku przy
pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 30 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołujących się od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 25 września 2013 r., sygn. akt VIII Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 25 września 2013 r. zmienił zaskarżony przez organ rentowy wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 27 stycznia 2012 r. w ten sposób, że oddalił odwołania T. R. i M. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 6 kwietnia 2009 r. odmawiającej prawa do jednorazowego odszkodowania pieniężnego z tytułu śmiertelnego wypadku, jakiemu w dniu 19 lutego 2001 r. uległ M. R.

Wnioskodawcy wywiedli skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach pieniężnych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 128 k.p., wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez przyznanie T. R. i M. R. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu śmiertelnego wypadku przy pracy M. R. z

dnia 19 lutego 2001 r. oraz o zasądzenie na rzecz skarżących kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, albowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, ale brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżący zdołali wykazać istnienie tej przesłanki. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażanym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie

praktyki stosowania prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Nie jest więc takim zagadnieniem pytanie o to, „czy przesłanka związku z wykonywaną pracą określona w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie zdarzenia, tj. w dniu 19 lutego 2001 r., jest spełniona w sytuacji, gdy do zgonu pracownika doszło we wczesnych godzinach porannych w poniedziałek, zaś w sobotę i niedzielę poprzedzającą zgon pracownik zatrudniony na kierowniczym stanowisku, w nienormowanym systemie czasu pracy, intensywnie i nieprzerwanie wykonywał obowiązki służbowe, w tym podejmował czynności w interesie zakładu pracy?” bowiem z uwagi na odniesienie go do okoliczności konkretnej sprawy, ma w istocie charakter zastrzeżeń do właściwego subsumowania faktów pod stan faktyczny abstrakcyjny wynikający z przepisów, wobec czego nie ma możliwości wytyczenia abstrakcyjnego rozwiązania problemu rozumianego jako rozstrzygnięcie o istotnym zagadnieniu prawnym.

Skarżący nie zdołali więc przekonać o potrzebie zaangażowania Sądu Najwyższego w tej sprawie, wobec czego należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ k.p.c.).